

Arrest

**nr. 66 632 van 14 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Tongeren, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 15 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CHRISTOFFELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als bloedverwant in opgaande lijn.

Op 15 april 2011 neemt de burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“ (...) In uitvoering van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 09-12-2010 (datum)

Door V.A. (...)

Geboren (...)

Van (...) nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd: bewijzen van stortingen van de gevestigde aan de vreemdeling (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te zijn.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen omwille van het feit dat bewijzen van stortingen van de gevestigde aan de vreemdeling niet werden bijgebracht.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bedoelde burger van de Unie moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen moet rekening worden gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie.

Het feit dat verzoekster geen bewijzen van stortingen van de gevestigde aan de vreemdeling heeft bijgebracht, bewijst echter niet dat verzoekster niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verzoekster woont in bij haar dochter dewelke financieel volledig voor haar instaat. Verzoekster krijgt wanneer zij dit nodig heeft geld van haar dochter.

opgemerkt dient dat verzoekster geen enkele financiële steun ontvangt van het OCMW (stuk 2), noch van iemand anders.

De weigering van verblijf van meer dan drie maanden is dan ook een beslissing die disproportioneel is en bijgevolg op een onzorgvuldige wijze genomen, gezien men geen rekening heeft gehouden met de individuele situatie. (...)

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en naar het feit dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3 De verzoekende partij is van mening dat het feit dat zij geen bewijzen van stortingen van de gevestigde aan de vreemdeling heeft bijgebracht, niet bewijst dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De verzoekende partij woont namelijk in bij haar dochter dewelke voor haar financieel volledig instaat. Verder stelt de verzoekende partij dat zij geen enkele financiële steun ontvangt van het OCMW.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 9 december 2010 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn, heeft ingediend. De verzoekende partij werd verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 8 maart 2011, de volgende documenten over te leggen: *'bewijzen stortingen van de gevestigde aan de vreemdeling, bewijzen inkomsten gevestigde, bewijs dat de vreemdeling niet ten laste is van het OCMW'*.

Uit de stukken blijkt echter dat de verzoekende partij geenszins *'bewijzen van stortingen van de gevestigde aan de vreemdeling'* heeft voorgebracht, wat bovendien wordt bevestigd door de verzoekende partij in haar verzoekschrift. Het feit dat de dochter van de verzoekende partij financieel zou instaan voor haar en dat zij geen financiële steun ontvangt van het OCMW, doet echter geen

afbreuk aan de vaststelling dat zij heeft nagelaten de nodige bewijzen voor te leggen binnen de gestelde termijn. Het is zodoende niet kennelijk onredelijk om te besluiten tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden daar de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de verwerende partij niet in alle redelijkheid tot de door haar in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4 In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) Schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

De weigering tot verblijf van verzoekster betekent een schending van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt immers het recht op privéleven, familie- en gezinsleven: "Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie." Verzoekster vormt samen met haar dochter een gezin.

De inmenging in het gezinsleven is disproportioneel met het nagestreefde legitieme doel indien de weigering niet voldoet aan een dwingende maatschappelijke behoefte.

Artikel 8 EVRM is van directe werking in het intern Belgisch recht. De overheid die het verblijf weigert van een vreemdeling waarvan vaststaat dat zij met haar gezin in België is gevestigd, dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, 's lands veiligheid, enz. te beschermen door een beslissing te nemen tot weigering van verblijf, opweegt tegen het door artikel 8 EVRM gewaarborgd recht op een ongestoord privé-en gezinsleven. (R.v.St. nr. 26.933, 25 september 1986, T, Vreemd. 1987, afl. 44, 35.)

M.a.w. dient de overheid af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. (R.v.St. nr. 26.933, 25 september 1986, T, Vreemd, 1987, afl. 44, 35.)

Wanneer men een beslissing tot weigering neemt op basis van het feit dat verzoekster geen bewijzen van stortingen van de gevestigde heeft bijgebracht en waarbij verzoekster geenszins blij heeft gegeven in het verleden de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden door haar persoonlijk gedrag, dan heeft de men geen oog gehad voor de gezinstoestand van verzoekster.

Nochtans volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en in samenlezing met art. 8§2 EVRM, dient men de afweging maken tussen de verschillende belangen. Enerzijds betreft het hier het belang van de openbare orde en de nationale veiligheid tegenover anderzijds het recht op een privéleven (gezinsleven in ruime zin van het woord).

In casu gaat het immers enkel om een formaliteit, namelijk het bijbrengen van bewijzen van stortingen hetwelk het belang de openbare orde niet in gevaar brengt. Verzoekster brengt immers voldoende andere bewijzen bij waarmee zij aantoont dat ze over voldoende bestaansmiddelen beschikt (zij heeft immers nooit enige steun van het OCMW ontvangen noch van iemand anders buiten haar dochter), (stuk 2) (...)"

2.5 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze

noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij een gezin vormt samen met haar dochter. Zij stelt dat wanneer men een beslissing tot weigering neemt op basis van het feit dat de verzoekende partij geen bewijzen van stortingen van de gevestigde heeft bijgebracht en waarbij de verzoekende partij geenszins blijk heeft gegeven in het verleden de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden door haar persoonlijk gedrag, men dan geen oog gehad heeft voor de gezinstoestand van de verzoekende partij. Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en in samenlezing met artikel 8, § 2 van het EVRM, dient men de afweging te maken tussen de verschillende belangen. Enerzijds betreft het hier het belang van de openbare orde en de nationale veiligheid tegenover anderzijds het recht op een privéleven.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij voldoende heeft aangetoond dat zij met haar dochter een gezin zou vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM en daargelaten de vraag of de verwerende partij 'geen oog' heeft gehad voor haar 'gezinstoestand', stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en geen verwijderingsmaatregel bevat. Derhalve toont de verzoekende partij niet met concrete gegevens aan in welk opzicht de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden.

Waar de verzoekende partij ten slotte stelt dat het bijbrengen van bewijzen van stortingen enkel een formaliteit betreft en zij voldoende andere bewijzen bijbrengt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS